

Sygn. akt: I C 681/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 26 czerwca 2018r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 czerwca 2018r

sprawy z powództwa T. M. przeciwko P. P. (1)

o wydanie

oraz sprawy z powództwa wzajemnego P. P. (1) przeciwko T. M.

o zapłatę

I. nakazuje pozwanej P. P. (1) aby wydała małoletniemu powodowi T. M. do rąk przedstawiciela ustawowego – matki E. F. następujące ruchomości:

1. samochód osobowy marki K. (...) nr rej. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym, kartą pojazdu, kompletem kluczyków, drugim kompletem opon i dokumentacją instalacji (...);
2. telefon komórkowy H. nr (...);

II. oddała powództwo T. M. w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej P. P. (1) na rzecz powoda T. M. kwotę 4 629,96 zł. (cztery tysiące sześćset dwadzieścia dziewięć złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od pozwanego wzajemnie T. M. na rzecz powódki wzajemnej P. P. (1) kwotę 669 zł. (sześćset sześćdziesiąt dziewięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 września 2017r do dnia zapłaty;

V. oddała powództwo wzajemne P. P. (1) w pozostałym zakresie;

VI. zasądza od powódki wzajemnej P. P. (1) na rzecz pozwanego wzajemnie T. M. kwotę 3366 zł. (trzy tysiące trzysta sześćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

VII. przyznaje adw. S. S. wynagrodzenie w kwocie 9 631,26 zł. (dziewięć tysięcy sześćset trzydzieści jeden złotych dwadzieścia sześć groszy) ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni tytułem pomocy prawnej udzielonej pozwanej – powódce wzajemnej P. P. (1) z urzędu.

Sygn. akt **I C 681/16**

UZASADNIENIE

Małoletni powód T. M. reprezentowany przez matkę E. F. wystąpił z pozwem przeciwko P. P. (1) o nakazanie pozwanej, aby wydała samochód osobowy należący do zmarłego S. M. (1) marki KIASorento nr rej. (...), znajdujący się w jej posiadaniu wraz z dowodem rejestracyjnym, kartą pojazdu oraz kompletem kluczyków, drugim kompletem opon i

dokumentacją instalacji (...), a także o wydanie przedmiotów osobistych w tym dokumentów, pamiętek, laptopa, telewizora, tabletu, telefonu komórkowego, roweru itp. po zmarłym S. M. (1), znajdujących się w posiadaniu pozwanej oraz w mieszkaniu przy ul. (...) – ostatnim miejscu zamieszkania zmarłego, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że przedmioty objęte żądaniem pozwu stanowiły własność jego ojca S. M. (1) zmarłego w dniu 21.09.2015r. Przedmioty te, zdaniem powoda, stanowiły wyłączną własność zmarłego. Powód jest jedynym spadkobiercą S. M. (1). Został sporządzony spis inwentarza, a żadne rzeczy zmarłego nie zostały powodowi przekazane. Z samochodu korzysta pozwana, podobnie pozostałe ruchomości znajdują się w jej posiadaniu oraz w mieszkaniu przy ul. (...). Powód wnosi o wydanie rzeczy na podstawie art. 222§1 k.c.

(pozew k. 3-4 akt)

W piśmie precyzującym pozew powód podał, że domaga się wydania laptopa marki A., zakupionego na firmę (...), której S. M. (1) pracownikiem, telefonu komórkowego H. o nr 518 58 58 18, tabletu L., roweru górskiego, świadectw szkolnych, świadectwa pracy i zdjęć.

(pismo powoda z dnia 23.05.2016r k. 21 akt)

Prawomocnym zarządzeniem Przewodniczącej z dnia 10.06.2016r zwrócono pozew w zakresie ruchomości innych niż określone przez powoda: samochód KIASorento nr rej. (...), laptop A., telefon komórkowy H., tablet L., rower górski, świadectwa szkolne, świadectwa pracy zmarłego S. M. (1).

(zarządzenie z dnia 10.06.2016r k. 25 akt)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że w jej opinii matka małoletniego powoda powinna uzyskać zgodę Sądu Rodzinnego w trybie art. 101§3 kro na wystąpienie z powództwem. Nadto pozwana oświadczyła, że w dniu 16.12.2014r otrzymała od swojej babci I. S. darowiznę samochodu marki T. (...) o nr rej. (...). Celem darowizny była sprzedaż tego pojazdu i zakup nowego auta. T. (...) została sprzedana przez I. S. na rzecz T. S. za kwotę 18 200 zł. W dniu 16.12.2014r. została zawarta umowa sprzedaży samochodu marki KIASorento, jako nabywca został wpisany S. M. (1). Samochód został zakupiony za kwotę 20 000 zł. Pieniądze w kwocie 18 200 zł zdaniem pozwanej, pochodziły ze sprzedaży samochodu marki T. (...). Pozostała kwota została pokryta w połowie przez S. M. (1) (900 zł) i w połowie przez pozwaną (900 zł). S. M. (1) został wpisany jako nabywca samochodu, z uwagi korzystniejszych warunków ubezpieczenia OC. Samochód był użytkowany wyłącznie przez pozwaną, według jej oświadczenia. Pozwana twierdziła, że włożyła niemal wszystkie oszczędności w naprawę i ubezpieczenie samochodu. Umowa sprzedaży samochodu marki K., zdaniem pozwanej, miała charakter pozorny (art. 83 k.c.), gdyż prawdziwą intencją stron była sprzedaż samochodu marki K. na rzecz pozwanej. Należy więc, w ocenie pozwanej, uznać, że M. S. i Z. S. sprzedali samochód marki K. na rzecz pozwanej, w przeciwnym razie umowa byłaby nieważna, bo S. M. (1) nie miał pieniędzy na zakup tego samochodu. Co do pozostałych ruchomości, pozwana podała, że laptop marki A. był własnością firmy, w której zmarły S. M. (1) pracował, tablet marki L. stanowi własność pozwanej, kupiła go w sklepie (...) w centrum handlowym (...) w G.. Telefon marki H. był własnością ojca powoda. Telewizor został zakupiony na raty i był spłacany ze wspólnych pieniędzy. Pozwana podała, że nie wie, o jakie dokumenty chodzi, nic nie wie o pamiętkach i rowerze, nie są one w jej posiadaniu, nie ma wiedzy czy znajdują się w mieszkaniu przy ul. (...).

(odpowiedź na pozew k. 59 – 61 akt)

Pozwana P. P. (1) złożyła pozew wzajemny przeciwko powodowi T. M. o zapłatę na swoją rzecz kwoty 20 801 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 19 100 zł od dnia 31.12.2015r do dnia zapłaty, od kwoty 1 701 zł od dnia doręczenia pozwu wzajemnego do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wzajemnego pozwana - powódka wzajemna wskazała, że wezwała pismem z dnia 30.12.2015r. małoletniego powoda – pozwanego wzajemnego, o zapłatę kwoty 19 100 zł, które to pieniądze były jej własnością i zostały przeznaczone na zakup samochodu, którego zwrotu domaga się przedstawiciel ustawowy małoletniego w jego imieniu. Nadto gdyby Sąd uznał, że umowa sprzedaży samochodu marki KIA Sorento została ważnie zawarta, to pozwanej przysługuje w stosunku do powoda roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 k.c.). Nadto pozwana domagała się zwrotu nakładów koniecznych na samochód marki K. w postaci opłaty za naprawę samochodu w łącznej kwocie 1701 zł (wymiana klocków hamulcowych, wymiana wahaczy lewego i prawego, końcówki drążka kierowniczego, ustawienia zbieżności i robocizny oraz należność za ubezpieczenie obowiązkowe OC w kwocie 669 zł).

(pozew wzajemny k. 102- 103 akt)

Pismem z dnia 21 listopada 2017 roku powódka wzajemna rozszerzyła powództwo wzajemne, domagając się od powoda zapłaty dodatkowo kwoty 5.899,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia powodowi pisma rozszerzającego powództwo.

W uzasadnieniu wskazała, że kwota ta wynika z napraw w pojeździe marki K. (...), na którą składają się: należności za zakupiony czujnik (...), rozładowany akumulator oraz preparat w kwocie 380,01 zł (faktura z 28.01.2017r.), należności za zakupione tarcze hamulcowe, klocki hamulcowe, szczęki hamulcowe i sprężynki szczęk hamulcowych w kwocie 549,99 zł (faktura z 13.05.2017r. wraz z korektą z dnia 24.06.2017r.), należność za zakupiony komplet opon letnich w kwocie 1.476 zł (faktura z 29.05.2017r.), należność za zakupione świece iskrowe w kwocie 143,98 zł (faktura z 30.06.2017r.), należność za zakupioną chłodnicę w kwocie 1.350 zł (faktura z dnia 09.08.2017r.), należność za zakupiony komplet opon zimowych w kwocie 1.204 zł (faktura z 26.10.2017r.).

(pismo z dnia 21.11.2017r. k. 310-312)

Postanowieniem z dnia 23.02.2017r. wydanym przez Sąd Rejonowy w Żorach w sprawie o sygn. akt III Nsm 468/16 Sąd zezwolił E. F. na dokonanie w imieniu małoletniego T. M. czynności prawnej polegającej na wytoczeniu powództwa o wydanie rzeczy przeciwko P. P. (1).

(postanowienie z dn.23.02.2017r k. 292 akt)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. M. (1), ojciec powoda, zmarł w dniu 21.09.2015r w G.. Spadek po nim nabył T. M. z dobrodziejstwem inwentarza. Postanowieniem wydanym w sprawie o sygn. akt VII Ns 3399/15 Sądu Rejonowego w Gdyni zarządzono sporządzenie spisu inwentarza majątku po S. M. (1). W dniu 16.02.2016r. Komornik Skarbowy Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. wyznaczył na dzień 15.03.2016r. termin dokonania spisu inwentarza. Ostatecznie do dnia zakończenia sprawy w I instancji spis inwentarza nie został sporządzony.

(okoliczności niesporne ustalone w oparciu o: kopia odpisu skróconego aktu zgonu k. 5 akt, akt poświadczenia dziedziczenia z 25.09.2015r k. 6-7 akt, kopia postanowienia Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VII Ns 3399/15 k. 10 akt, zawiadomienie Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dn.16.02.2016r k. 11 akt, akta VII Ns 3399/15 Sądu Rejonowego w Gdyni w zakresie przeprowadzonego dowodu k. 380 akt, , k. 383-386 akt)

Samochód osobowy marki K. (...) rok produkcji 2007, nr rej. (...), nabyty za cenę 20 000 zł. w dniu 16.12.2014r, w W. M. S. i Z. S. przez S. M. (1) został zarejestrowany na S. M. (1) i stanowił jego własność. S. M. (1) posiadał środki pieniężne na zakup samochodu zarówno z zatrudnienia, jak i dodatkowo wykonywanej renowacji sprzętów, a także ze sprzedaży poprzednich samochodów, posiadał również oszczędności w wysokości 10 100 zł., które przelał na rzecz małoletniego powoda przed śmiercią. Samochód użytkowali S. M. (1) i P. P. (1), którzy pozostawali w konkubinacie. Za okres od 26.08.2016r do 25.08.2017r zostało za ten samochód opłacone przez P. P. (1) ubezpieczenie OC w zakresie I raty w wysokości 669 zł. P. P. (1) korzysta z przedmiotowego samochodu w sposób wyłączny po śmierci S. M. (1).

Samochód marki T. (...) został sprzedany przez I. S. w dniu 30.12.2014r. T. S. i J. S. za cenę 19 200 zł.

(dowody: zaświadczenie Prezydenta Miasta G. z dnia 16.03.2016r k. 8 akt, potwierdzenie zawarcia obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej k. 104, potwierdzenie przelewu k. 105 akt, umowa sprzedaży pojazdu z dnia 16.12.2014 k. 65 akt, umowa sprzedaży z dnia 30.12.2014r k. 67 akt, zgłoszenie o nabycie własności rzeczy k.125-126, umowy sprzedaży z dn.29.09.2013r, z dnia 18.01.2014r k. 175 – 177, z dnia 21.04.2010r k. 178, umowy o pracę k. 171 - 174 akt, zeznania E. F. k. 454- 455 akt, płyta k. 459 akt, zeznania świadka A. G. k. 339 akt, płyta k. 343 akt)

T. marki L. (...) został kupiony przez P. P. (1) w Salonie (...) w dniu 21.03.2015r i stanowi własność pozwanej.

(dowód: paragon nr (...) k. 63 akt, zeznania P. P. (1) k. 456v akt i k. 459 akt płyta)

Laptop marki A. model (...) stanowi własność firmy (...), byłego pracodawcy S. M. (1).

(dowód: faktura k. 79 akt, zeznania pozwanej k. 456v, k. 459 płyta)

Telefon H. stanowił własność S. M. (1) i znajduje się w posiadaniu pozwanej.

(okoliczności niesporne ustalone w oparciu o: zeznania pozwanej w postępowaniu przygotowawczym k. 68-69 akt 1 Ds. 344.2016, zeznania pozwanej k. 456V, k. 459 płyta)

Rower górski został sprzedany przez S. M. (1). P. P. (1) nie posiada świadectw szkolnych i świadectw pracy S. M. (1).

(dowód: zeznania pozwanej P. P. (1) k. 456v, płyta CD k. 459, zeznania świadka K. M. k. 340 akt i k. 343 akt płyta)

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty złożone przez pozwaną k. 69-78, dotyczące zakupu telewizora na raty, pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż w zakresie żądania wydania telewizora, pozew został prawomocnie zwrócony, nie złożono również wniosku o zniesienie współwłasności tej ruchomości.

Pozostałe dokumenty dołączone do akt sprawy i zawarte w aktach postępowania przygotowawczego – w granicach przeprowadzonego dowodu, Sąd uznał za wiarygodne co do ich istnienia oraz faktu, że zawierały treści złożone przez osoby podpisujące dokumenty. Treści te zostały poddane przez Sąd dalszej ocenie w świetle całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd dał wiarę dokumentom stanowiącym o zatrudnieniu, wysokości dochodów oraz darowiznie uczynionej na rzecz powoda przez S. M. (1) przed śmiercią, a także umowom sprzedaży samochodu O. (...) oraz O. (...) na rzecz i przez S. M. (1). Sąd za w pełni wiarygodne uznał również dokumenty stanowiące informację o sytuacji majątkowej P. P. (1) – zaświadczenie o zatrudnieniu, wyrok z dnia 12.04.2013r w sprawie III RC 137/13 Sądu Rejonowego w Gdyni oraz decyzje alimentacyjne, z których wynika sytuacja majątkowa pozwanej. Na wiarę zasługują również dokumenty świadczące o tym, że pozwana – powódka wzajemna wykonywała naprawy przedmiotowego samochodu już po śmierci S. M. (1), rodzaju dokonanych napraw i wysokości kosztów naprawy.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka I. S., a także jej oświadczeniu z dn.16.12.2014r (k. 64 akt), podpisanemu również przez pozwaną, dołączonemu w kserokopii do odpowiedzi na pozew. Sąd odmówił, w zakresie okoliczności i przebiegu zakupu samochodu, również wiarygodności zeznaniom pozwanej. Sąd miał na względzie bardzo bliskie relacje rodzinne świadka i pozwanej, które bez wątpienia powodują, że świadek działała w sprawie na korzyść pozwanej. Wersja sprzedaży samochodu świadka i przeznaczenie przez świadka środków pieniężnych na zakup przez pozwaną samochodu marki KIASorento w okolicznościach sprawy, przy zgromadzonym materiale dowodowym, w ocenie Sądu jest nielogiczna i nieprawdopodobna, jak również sprzeczna z doświadczeniem życiowym. Nadto stoi w rażącej sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Nie jest zrozumiałe dlaczego świadek nie darowała swojego samochodu wnuczce, dlaczego wnuczka – P. P. (1) takiej darowizny nie przyjęła i z samochodu nie korzystała. Brak umowy pisemnej pomiędzy I. S. i pozwaną. Niewiarygodna jest, zdaniem Sądu, przyczyna

wskazywana przez pozwaną (zniżki w OC), dla której ujawniono osobę zmarłego S. M. (1) jako właściciela samochodu zarówno w umowie sprzedaży pojazdu jak i dokumentach ubezpieczenia. Wskazać należy, że zarówno samochód marki T. jak i K. są wyprodukowane w 2007r., a umowa sprzedaży samochodu marki K. była wcześniejsza niż samochodu marki T.. Nadto w aktach postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Gdyni w sprawie o sygn. akt PR1Ds 344.2016 na k. 14 została zawarta notatka urzędowa z dnia 22.10.2015r. z rozmowy z pozwaną, z której wynika, że samochód marki K. został nabyty wspólnie przez pozwaną i S. M. (1), nie ma wzmianki o jakiegokolwiek darowiźnie od babci pozwanej, mimo że sprawa toczyła się co do podejrzenia przywłaszczenia mienia m.in. spornego samochodu na szkodę T. M.. W tych samych aktach znajdują się również zeznania matki zmarłego K. M. z dnia 20.03.2016r. (k. 43v) z których wynika, że samochód marki K. został kupiony z pieniędzy, które dostali w zamian za samochód od babci pozwanej i pieniędzy w kwocie 4 000 zł, które dołożyła K. M.. Jednocześnie świadek ta wskazała, że pozostaje w złych relacjach z matką małoletniego powoda i dobrych z pozwaną. Składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym świadek I. S. w dniu 24.03.2016r. oświadczyła, że samochód marki T. darowała pozwanej, powiedziała też pozwanej i jej konkubentowi, że nie ma nic przeciwko temu, żeby samochód zamienili na inny(k. 48v.). W dniu 27.11.2017r. pozwana w postępowaniu przygotowawczym wskazała, że samochód marki K. jest w połowie jej. Wskazała, że babcia darowała jej samochód marki T., umówili się ze sprzedającym, że dadzą mu T., dopłacając gotówkę. T. została sprzedana za 18 200 zł, a K. kupiona za 20 000 zł. Pozwana potwierdziła że mama S. dała mu pieniądze w kwocie 4 000 zł, ale one nie były, zdaniem pozwanej, wydatkowane na samochód. To były pieniądze, które S. miał przechowywać dla mamy na koncie, ponieważ ona się o nie bała (k. 68v.). Tych zeznań nie potwierdziła K. M. przesłuchiwana w sprawie. Z powyższego jednoznacznie wynika niespójność zeznań świadka I. S. i pozwanej oraz kształtowanie stanowiska procesowego - w toku postępowania przygotowawczego, następnie procesu i dla jego potrzeb. Według twierdzeń pozwanej kluczowym dla transakcji kupna sprzedaży obu samochodów pozostawały zeznania świadka A. Ś.. Jednocześnie pozwana złożyła wniosek o przesłuchanie kluczowego świadka, w końcowej fazie procesu, przed terminem wyznaczonym na przesłuchanie stron, z uchybieniem terminowi zakreślonymu z art. 207§3 k.p.c., po upływie 3 tygodni (dnia 4.04.2018r) od tego, jak pozwana, według jej twierdzeń, powzięła informację o danych świadka - z zeznań świadka T. S. złożonych przed Sądem w dniu 13.03.2018r. Nadto świadek zamieszkiwał w S.. Wniosek został oddalony z uwagi na prekluzję dowodową (art. 207 §3 i §6 k.p.c.), z uwagi na fakt, że z pewnością przedłużyłby postępowanie w sprawie, możliwe było zarówno nieprzesłuchanie w wyznaczonej dacie rozprawy stron, jak również nieprzesłuchanie świadka, który dodatkowo mógł wnioskować o przesłuchanie go w Sądzie właściwym dla jego miejsca zamieszkania. Nadto za niewiarygodne uznać należy, ażeby pozwana nie mogła w dzisiejszej dobie: Internetu, mediów społecznościowych, przy uwzględnieniu, że świadek prowadzi działalność gospodarczą (vide: (...)), ustalić danych świadka w terminie zakreślonym przez Sąd.

Sąd odmówił częściowo wiary zeznaniom świadka K. M.. Świadek pozostaje w bliskich stosunkach z P. P. (1), która się nią opiekuje. Potwierdziła uznane za niewiarygodne zeznania P. P. (1) i I. S. co do darowizny samochodu marki T. na rzecz P. P. (1) i w tym zakresie w ocenie Sądu zeznania świadka, wobec powyższych rozważań, nie zasługują na wiarę. W ocenie Sądu wiarygodne pozostają zeznania świadka w zakresie sprzedaży roweru, jeszcze za życia S. M. (1). Powód nie udowodnił bowiem, że rower znajduje się w posiadaniu pozwanej – powódki wzajemnej.

Zeznania pozostałych świadków Z. S., M. S., T. S., J. S. w ocenie Sądu zasługują na wiarę, były to osoby, które sprzedały lub kupiły samochody marki T. i K., ich wiedza ograniczała się do faktu kupna/sprzedaży i potwierdzała zapisy zawarte w umowach. Na wiarę zasługują również zeznania świadka A. G., który wskazał, jak był i jest użytkowany samochód marki K..

Sąd nie dał wiary zeznaniom przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda E. F. w zakresie dotyczącym sfinansowania zakupu laptopa marki A. model (...) przez S. M. (1). Dokument w postaci faktury za zakup przedmiotowego komputera wskazuje jednoznacznie, że został on zakupiony na rzecz firmy (...) i stanowi jej własność. Okoliczność tą podnosiła konsekwentnie pozwana i Sąd uznał, że w tym zakresie zeznania pozwanej, znajdujące odzwierciedlenie w treści faktury nabycia należy uznać za wiarygodne.

Podobnie za wiarygodne uznał Sąd zeznania pozwanej co do faktu, że tablet L. stanowi jej własność, ta okoliczność znalazła również potwierdzenie w dowodzie zakupu. Zeznania przedstawiciela małoletniego powoda w zakresie

uprawnień właścicielskich S. M. (1) co do samochodu marki K. Sąd uznał za wiarygodne, podobnie jak co do sytuacji materialnej zmarłego, znajdując one w szerokim zakresie potwierdzenie w złożonych do akt sprawy dokumentach. Bez wątplenia zmarły posiadał stałe zatrudnienie, sprzedawał i nabywał pojazdy samochodowe (O. (...), O. (...)), regularnie łożył na utrzymanie powoda i przekazał mu przed śmiercią kwotę 10 100 zł. ze swoich oszczędności.

Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda (wzajemnie pozwanego) o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego na okoliczność ustalenia wysokości czynszu najmu, który należałby się małoletniemu oraz wysokości utraty wartości sprzedażowej samochodu marki K. (...) od dnia śmierci S. M. (2) do dnia zakończenia postępowania (vide k. 305). Zdaniem powoda są to koszty, których wysokość przewyższa roszczenie pozwanej i zamierza ich dochodzić w odrębnym postępowaniu. Skoro zatem powód zamierza uzyskać opinię biegłego dla potrzeb innego postępowania, to taki wniosek należało uznać za bezzasadny i niemający wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. Natomiast składając zastrzeżenie do protokołu w trybie art. 162 k.p.c., pełnomocnik powoda wskazał, że wydana opinia służyć miała do złożenia zarzutu potrącenia. W niniejszej sprawie nie został złożony przez powoda zarzut potrącenia. Tym samym brakokoliczności, które uzasadniałyby dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w zakresie wnioskowanym.

Odnosząc się do uprawnienia przedstawiciela małoletniego powoda do wystąpienia z powództwem o wydanie rzeczy, w niniejszym postępowaniu, zdaniem Sądu powództwo o wydanie nie jest czynnością przekraczającą zwykły zarząd majątkiem dziecka. Sąd wyraził w tym przedmiocie stanowisko w uzasadnieniu postanowienia z dnia 14.02.2017r, które w dalszym ciągu podtrzymuje (k. 211i V akt). Stanowisko to zostało podzielone przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w uzasadnieniu postanowienia z dnia 29.05.2017r w sprawie III Cz 389/17 (k. 228 i 233 akt). Ostatecznie postanowieniem z dnia 23.02.2017r wydanym przez Sąd Rejonowy w Żorach w sprawie o sygn. akt III Nsm 468/16 Sąd zezwolił E. F. na dokonanie w imieniu małoletniego T. M. czynności prawnej polegającej na wytoczeniu powództwa o wydanie rzeczy przeciwko P. P. (1) (postanowienie z dn.23.02.2017r k. 292 akt). Co do pozwu wzajemnego, przedstawiciel ustawowy był zobowiązany i uprawniony do reprezentowania małoletniego w niniejszym postępowaniu na podstawie art. 98§1 kro.

Powód domagał się od pozwanej (powódki wzajemnej), biorąc pod uwagę częściowy zwrot pozwu, wydania ruchomości w postaci pojazdu marki K. (...) nr rej. (...), laptopa A., telefonu komórkowy H., tabletu L., roweru górskiego, świadectw szkolnych oraz świadectw pracy zmarłego S. M. (1). Poza sporem pozostawał fakt, że powód jest jedynym spadkobiercą zmarłego S. M. (1).

Tak więc podstawę prawną roszczenia powoda, jak wskazał w pozwie, stanowił przepis art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać od osoby, która włada jego rzeczą, aby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela prawo do władania rzeczą.

Istotnym było więc ustalenie uprawnień właścicielskich powoda do objętych pozwem ruchomości.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do świadectw szkolnych oraz świadectw pracy zmarłego S. M. (1), to powód, zgodnie z ciężarem dowodu (art. 6 kc) nie udowodnił ich istnienia i tego, że w momencie śmierci S. M. (1) znajdowały się w jego posiadaniu. Same tylko zeznania przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda – E. F., że dokumenty te według jej wiedzy są w posiadaniu P. P. (1) (vide: k. 455v., płyta CD k.459) nie pozwalają na bezkrytyczne przyjęcie tego za fakt stanowiący podstawę rozstrzygnięcia, tym bardziej, że w żaden sposób E. F. nie wyjaśniła skąd posiada taką wiedzę. Natomiast sama pozwana (powódka wzajemna) zeznała, że posiada jedynie „jakieś umowy o pracę” (vide: k. 456v., płyta CD k. 459), które nie zostały objęte pozwem.

Odnosnie laptopa marki A. model (...) z faktury sprzedaży wynika, że został on zakupiony na rzecz firmy (...), byłego pracodawcy S. M. (1). Nie był on więc własnością zmarłego. Brak było również dowodów, aby uznać, że S. M. (1) sfinansował ten zakup i użytkował go jedynie dla celów prywatnych. Nawet użytkowanie firmowego komputera w celach prywatnych nie przesądza o uprawnieniach właścicielskich do tej ruchomości, a jedynie stanowi fakt jego

posiadania. Sąd uznał, wobec zaprzeczenia pozwanej P. P. (1), powód nie udowodnił, że zmarły sfinansował zakup laptopa.

Jeżeli chodzi o tablet L. (...), to został on kupiony przez pozwaną (powódkę wzajemną) w Salonie (...) w Centrum Handlowym (...) w G. w dniu 21 marca 2015 roku, na dowód czego pozwana, przedłożyła paragon nr (...). W tym zakresie Sąd dał wiarę pozwanej, która zeznała, kiedy i gdzie dokonała zakupu przedmiotowego laptopa i przedłożyła na tę okoliczność paragon.

Kwestia własności roweru górskiego nie była głównym przedmiotem postępowania, a w toku procesu strony nie przywiązywały większej wagi do tej ruchomości, czego wyrazem jest również jego całkowite pominięcie w postępowaniu przygotowawczym o sygn. 1 Ds. 344.2016 dotyczącym przywłaszczenia mienia na szkodę małoletniego powoda. Z braku innych dowodów, Sąd dał wiarę pozwanej (powódce wzajemnej), że S. M. (1) sprzedał tenże rower pół roku przed swoją śmiercią (vide: k. 456v., płyta CD k. 459). Zeznania te potwierdziła świadek K. M..

Bezspornym było natomiast, że telefon marki H. był własnością S. M. (1).

W kontekście powyższego należy wskazać, że w świetle ustaleń faktycznych, nie było podstaw do uznania nieważności umowy sprzedaży samochodu osobowego marki K. (...) dokonanej przez S. M. (1) przez wzgląd na jej pozorność (art. 83§1 kc) Po pierwsze powódka wzajemna opierała ten zarzut na twierdzeniu, że środki na zakup pojazdu K. (...) pochodziły ze sprzedaży samochodu marki T. (...), darowanego jej przez babcię, niespełna pół miesiąca przed jego sprzedażą. Po drugie, o czym mowa była powyżej, pozwana – powódka wzajemna nie udowodniła faktu darowizny, i nie wykazała posiadania innych środków finansowych na zakup samochodu marki K. (...). Należy wskazać, że to na powódce wzajemnej ciążył obowiązek udowodnienia, że po pierwsze doszło do darowizny na jej rzecz pojazdu marki T. (...), po drugie, że z jakichkolwiek należących do niej środków sfinansowała w całości lub części zakup pojazdu marki K. (...). Zdaniem Sądu powódka wzajemna tych okoliczności nie udowodniła. Nie sposób było ustalić nawet wartości kwoty, jaką miałyby wnieść na zakup tego pojazdu, gdyż, o czym mowa była powyżej, niekonsekwentnie w różnych postępowaniach zeznawała na temat wysokości tej kwoty.

Powódka wzajemna w ocenie Sądu, wobec przedstawionych wyżej rozważań, nie udowodniła faktu zapłaty kwoty 19 100 zł. tytułem ceny samochodu marki K. (...), tym samym za nieuzasadnione Sąd uznał żądanie jego zwrotu.

Powódka wzajemna wnosila o zwrot poczynionych nakładów na przedmiotowy samochód w kwocie 1.701 zł, na co składały się: wymiana klocków hamulcowych za kwotę 232 zł (naprawa z dnia 31.03.2016r.), wymiana wahaczy lewego i prawego, końcówki drążka kierowniczego, ustawienie zbieżności oraz robocizna za kwotę 800 zł (naprawa z dnia 13.08.2016r.) oraz obowiązkowe ubezpieczenie OC w kwocie 669 zł (I rata za okres ubezpieczenia od 26 sierpnia 2016r. do 25 sierpnia 2017r.). Zdaniem Sądu powódka wzajemna wykazała, że jedynie koszt obowiązkowego ubezpieczenia OC był uzasadniony. Jednocześnie powódka wzajemna wykazała dokumentami zarówno wysokość dochodzonej w tym zakresie kwoty, jak i dowód jej uiszczenia na rzecz ubezpieczyciela.

Odnosnie żądania pozwanej – powódki wzajemnej zwrotu kosztów poniesionych napraw, to nie budzi wątpliwości, że powódka wzajemna, jako posiadacz pojazdu, w ocenie Sądu, w złej wierze, wykonała je i poniosła koszty we wskazanej wysokości, co wynika z przedłożonych przez nią faktur i paragonu. Jednakże powódka wzajemna winna dodatkowo wykazać, że były to wydatki konieczne, a właściciel wzbogaciłby się bezpodstawnie jej kosztem. W ocenie Sądu nie sprostała ona temu obowiązkowi. W pierwszej kolejności należy podkreślić znaczny odstęp czasowy pomiędzy datą śmierci S. M. (1) (21.09.2015r.) a poszczególnymi naprawami. Pierwsza z nich – wymiana klocków hamulcowych, została przeprowadzona dopiero 31.03.2016r. Powódka wzajemna nie udowodniła, aby w dacie śmierci S. M. (1) klocki hamulcowe lub inne elementy pojazdu podlegały wymianie. Wręcz przeciwnie – zeznała, że S. M. (1) naprawiał pojazd po jego zakupie, w chwili śmierci S. M. (1) samochód był sprawny. Oczywistym jest, że konieczność wymiany klocków hamulcowych zaszła dopiero w okresie użytkowania pojazdu przez powódkę wzajemną po śmierci S. M. (1) i to w okresie zbliżonym do daty naprawy, nie zaś daty śmierci. Tak samo sytuacja kształtuje się odnośnie wymiany wahaczy lewego i prawego, końcówki drążka kierowniczego, a w konsekwencji ustawienia zbieżności kół (dokonywanej po każdorazowej wymianie takich elementów) oraz robocizny. Naprawa ta została wykonana jeszcze

później niż wymiana klocków hamulcowych, bo dopiero 13.08.2016r. Tym bardziej za niezasadne należało uznać roszczenie powódki wzajemnej o zwrot nakładów poczynionych na sporny pojazd w kwocie 5.899,98 zł, zawarte w rozszerzonym powództwie wzajemnym. Powódka wzajemna wskazała, że na powyższą kwotę składają się: należności za zakupiony czujnik (...), rozładowany akumulator oraz preparat w kwocie 380,01 zł (faktura z 28.01.2017r.), należności za zakupione tarcze hamulcowe, klocki hamulcowe, szczęki hamulcowe i sprężynki szczęk hamulcowych w kwocie 549,99 zł (faktura z 13.05.2017r. wraz z korektą z dnia 24.06.2017r.), należność za zakupiony komplet opon letnich w kwocie 1.476 zł (faktura z 29.05.2017r.), należność za zakupione świece iskrowe w kwocie 143,98 zł (faktura z 30.06.2017r.), należność za zakupioną chłodnicę w kwocie 1.350 zł (faktura z dnia 09.08.2017r.), należność za zakupiony komplet opon zimowych w kwocie 1.204 zł (faktura z 26.10.2017r.). W zakresie tychże napraw sytuacja kształtuje się podobnie. Pozwana – powódka wzajemna jasno wskazała, że dokonywała nakładów, bo czuła się odpowiedzialna za samochód, twierdziła w zeznaniach złożonych przed Sądem w charakterze strony, że jest on jej własnością i nie mogłaby nim jeździć bez dokonywania nakładów, bo byłoby to niebezpieczne dla jej dzieci. W ocenie Sądu konieczność wydatkowania środków pieniężnych na przedmiotowy samochód wynikała z jego eksploatacji przez P. P. (1) po śmierci S. M. (1). Przedstawiciel powoda konsekwentnie domagała się wydania przedmiotowego samochodu, nie wyrażała zgody na jego dalszą eksploatację przez P. P. (1), ani na przeprowadzanie jakichkolwiek napraw. Wystąpiła również z pozwem o wydanie. Dotyczy to wszystkich wymienianych elementów, łącznie z zakupem nowych opon. Przedstawicielka ustawowa małoletniego zakwestionowała również zasadność zakupu nowych opon, zeznała, że gdyby sama dokonywała zakupu opon, wybrałaby opony używane, ponieważ są tańsze (vide: 455v.). Należy wziąć pod uwagę, że to powódka wzajemna użytkowała sporny pojazd K. (...), w którym dokonywała napraw. W ocenie Sądu, powyższe naprawy wynikały z usterek powstałych podczas eksploatacji pojazdu w okresie użytkowania pojazdu przez powódkę wzajemną. Zatem nie sposób uznać za zasadne, aby małoletni powód miał finansować koszty tych napraw, podczas kiedy pojazd nie mógł używać (poprzez przedstawiciela ustawowego) wobec braku faktycznego władania rzeczą. Mając powyższe na uwadze nie sposób uznać, aby były to wydatki konieczne i w tym zakresie na podstawie art. 226§1 i 2 kpc powództwo zostało oddalone.

Tak samo za niezbędny nakład nie można uznać ubezpieczenia telewizora marki S. (...) 3D w kwocie 398 zł, zakupionego na kredyt przez S. M. (1) i według twierdzeń P. P. (1) spłacanego przez zmarłego i pozwaną – powódkę wzajemną. Przedmiotowy telewizor nie był objęty roszczeniem o wydanie małoletniego powoda. Gdyby zgodnie z twierdzeniami P. P. (1) stanowił przedmiot współwłasności jej i zmarłego S. M. (1), roszczenie o rozliczenie nakładów należałoby uznać za przedwczesne, nie przeprowadzono zniesienia współwłasności tej ruchomości, nie wiadomo, komu telewizor przypadnie w wyniku podziału. Nadto ubezpieczenie sprzętu RTV nie jest obowiązkiem ustawowym, a jego wartość w tym przypadku stanowiła dokładnie 1/5 wartości ubezpieczonego przedmiotu, nakład z pewnością nie miał charakteru nakładu koniecznego.

W zakresie zasądzenia kwoty 26.700,98 zł tytułem nakładów poniesionych na naprawy pojazdu K. (...), jego zakupu oraz ubezpieczenia telewizora marki S., wobec treści pozwu wzajemnego, należało również zbadać, czy na kanwie okoliczności faktycznych niniejszej sprawy doszło do bezpodstawnego wzbogacenia się powoda kosztem pozwanej (powódki wzajemnej). Przepis art. 405 k.c. stanowi, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Bezpodstawne wzbogacenie jest zatem szczególnym zdarzeniem prawnym, w wyniku którego bez podstawy prawnej powstaje nowa sytuacja, polegająca na wzroście majątku po stronie podmiotu wzbogaconego, kosztem jednoczesnego pogorszenia sytuacji majątkowej osoby zubożonej. Bezpodstawne wzbogacenie jest samoistnym źródłem zobowiązania (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 sierpnia 2007 r., V CSK 152/2007), a podmiot, który został bezpodstawnie wzbogacony, ma obowiązek zwrotu nienależnej korzyści (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 272/2006). Celem roszczenia o wydanie bezpodstawnego wzbogacenia jest przywrócenie równowagi zachwianej nieuzasadnionym przejściem jakiejś wartości z jednego majątku do drugiego (wyrok SN z dnia 13 maja 1988 r., III CRN 83/88, OSNCP 1989, nr 5, poz. 84, OSPiKA 1989, z. 7-12, poz. 149, PiP 1990, z. 5, s. 114). Ponadto na uwadze mieć trzeba, że dyspozycja art. 405 k.c. wyznacza trzy podstawowe przesłanki do powstania roszczenia o zwrot wzbogacenia, mianowicie: wymaga się, aby doszło do wzbogacenia majątku jednej osoby, uzyskanego kosztem majątku innej osoby, by wzbogacenie i zubożenie pozostawało ze sobą w związku w tym

znaczeniu, że wzbogacenie jest wynikiem zubożenia, a zatem by miały wspólne źródło, oraz by wzbogacenie nastąpiło bez podstawy prawnej. W judykaturze podkreślono, że bez znaczenia jest, w wyniku jakiego zdarzenia nastąpiło wzbogacenie; może to być działanie wzbogaconego, zubożonego, osoby trzeciej, a także jakiegokolwiek inne zdarzenie. Istotnym jest jedynie, by w wyniku tego zdarzenia nastąpiło przesunięcie korzyści z majątku zubożonego do majątku wzbogaconego (wyrok SN z dnia 23 listopada 1998 r., II CKN 58/98, LEX nr 55389). Dodatkowo przyjęto, iż dla istnienia wzbogacenia w rozumieniu art. 405 k.c. nie ma znaczenia wina wzbogaconego lub jakiegokolwiek inna forma jego uchybienia lub zaniedbania, bezprawność ani związek przyczynowy w ujęciu art. 361 § 1 k.c. (wyrok SN z dnia 28 kwietnia 1999 r., I CKN 1128/97, niepubl.). Zauważono także, że dla istnienia bezpodstawnego wzbogacenia nie ma znaczenie ani wiedza, ani wola osoby wzbogaconej, a do bezpodstawnego wzbogacenia może dojść nawet wbrew woli tej osoby (wyrok SN z dnia 09 stycznia 2002 r., V CKN 641/00, LEX nr 54331). Konieczną przesłanką roszczenia z art. 405 k.c. jest istnienie współzależności między powstaniem korzyści w majątku wzbogaconego a uszczerbkiem w majątku zubożonego. Ta współzależność polega przede wszystkim na tym, że zarówno korzyść jak i uszczerbek są wynikiem jednego zdarzenia (por. wyrok SN z dnia 18 grudnia 1968 r., I CR 448/68, LEX nr 6331, oraz z dnia 22 listopada 2006 r., V CSK 189/06, LEX nr 391791). Korzyść której dotyczy przywołany przepis art. 405 k.c. musi być uzyskana bez podstawy prawnej jakiegokolwiek rodzaju. Jest tak wówczas, gdy u jej podstaw nie leży ani czynność prawna, ani przepis ustawy, ani orzeczenie sądu lub decyzja administracyjna (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1998 r., II CKN 18/98, LEX nr 479355). Odnosząc się do wskazanych przesłanek wskazać należy, że wzbogacenie polega na uzyskaniu korzyści majątkowej w jakiegokolwiek postaci i może polegać na nabyciu rzeczy lub praw lub powiększeniu zakresu tych praw. Zubożenie polega na zmniejszeniu efektywnym majątku zubożonego, a w efekcie powstanie uszczerbku majątkowego po jego stronie i zawsze przyjmuje postać majątkową.

Wobec przesądzenia, że zakupu samochodu marki K. (...) dokonał S. M. (1) i stanowił on jego własność, umowa sprzedaży była ważna, a środki na jego zakup nie pochodziły z majątku powódki wzajemnej w całości ani w części, a poniesione nakłady na naprawy samochodu oraz ubezpieczenie telewizora nie były konieczne, warto zauważyć, że powódka wzajemna nie udowodniła wysokości kwoty, o którą została zubożona. Odnosnie chociażby napraw pojazdu K. (...) to dokonywane przez nią naprawy pozostawały w związku z jego eksploatacją, tak więc należy uznać, że gdyby powódka wzajemna pojazdu nie użytkowała, to naprawy nie byłyby konieczne. Zatem wartość tego składnika majątku pozostałaby bez zmian. Za chybione Sąd uznał twierdzenia powódki wzajemnej, że pojazd nieużytkowany traci więcej na wartości niż pojazd używany. Powszechnie wiadomym jest, że na wartość pojazdu wpływa między innymi jego przebieg i zazwyczaj jest to niezależne od dokonanych w czasie eksploatacji napraw. Z przedkładanych przez powódkę wzajemną faktur wynika, że dokonała ona w przeciągu roku wymiany klocków hamulcowych, co jednoznacznie wskazuje, że pojazd użytkowany był stosunkowo często. Tak więc wartość samochodu, sprawnego w momencie śmierci S. M. (2), a później użytkowanego przez powódkę wzajemną i naprawianego nie spowodowała przysporzenia w majątku powoda, a nawet jeśli, to nie w kwocie wskazanej przez powódkę wzajemną jako wartość poniesionych napraw. Natomiast jeżeli przyjąć, że byłaby to inna wartość, to powódka nie wykazała w żaden sposób jej wysokości. Należałoby raczej mówić o zubożeniu powoda skoro powódka wzajemna eksploatowała pojazd, co wynika ze zużycia części mechanicznych, ewentualnych usterek blacharskich, czy też rynkowego spadku wartości pojazdu na skutek upływu czasu i ilości przejechanych kilometrów, a później o zubożeniu w majątku powódki wzajemnej na skutek deniwelacji powstałego po stronie powoda zubożenia. Zdaniem Sądu również ubezpieczenie telewizora, pomijając już kwestię tego, że według twierdzeń P. P. (1) pozostaje on przedmiotem współwłasności, nie sprawił przysporzenia w majątku małoletniego powoda.

Mając powyższe na uwadze, po rozważeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd, w zakresie powództwa T. M., uznając, że samochód osobowy marki K. (...) o nr rej. (...) oraz telefon komórkowy marki H. o nr 518 585 818 w momencie śmierci S. M. (2) stanowiły jego własność, a zatem wchodziły w skład majątku spadkowego należnego małoletniemu powodowi T. M., a znajdując się w posiadaniu pozwanej P. P. (2) na podstawie art. 222 § 1 k.c. nakazał ich wydanie jak w punkcie I. wyroku.

W punkcie II. wyroku na podstawie art. 222 § 1 k.c. i art. 6 kc Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, ponieważ pozostałe ruchomości nie stanowiły własności spadkodawcy i nie wchodziły do majątku spadkowego po nim, a powód nie wykazał, że w posiadaniu P. P. (1) znajdują się świadectwa pracy i świadectwa szkolne zmarłego.

W punkcie III. orzeczono o kosztach procesu w zakresie powództwa małoletniego T. M. na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za radców prawnych oraz za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 oraz 1804 ze zmianami w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu), uznał, że powód wygrał proces w 90 %, a pozwana w 10%, natomiast powódka poniosła koszty w wysokości 5.800 zł na co składają się: opłata sądowa od pozwu (1.000 zł), koszty zastępstwa procesowego (4.800 zł), a pozwana poniosła koszty w wysokości 5.904 zł, na co składa się koszt zastępstwa procesowego (4.800 zł) wraz z należnym podatkiem VAT (1.104 zł). Różnica sumy poniesionych przez strony kosztów w stosunku do procentowej wygranej daje kwotę 4.629,96 zł zasądzoną na rzecz powoda.

Natomiast w zakresie powództwa wzajemnego P. P. (2) Sąd uznał, że jedyne konieczne nakłady jakie poniosła onana majątek spadkowy należny powodowi (pozwanemu wzajemnie) T. M. to zapłata I raty ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych pojazdu marki K. (...) w kwocie 669 zł, o czym orzeczono w punkcie IV. wyroku na podstawie art. 226 § 1 i 2 k.c. Ponadto Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. zasądził od powyższej kwoty odsetki ustawowe od dnia 08 września 2017 roku do dnia zapłaty. Sąd zważył bowiem, że pozwany wzajemnie odebrał pozew wzajemny, a więc i żądanie zapłaty dopiero dnia 07 września 2017 roku.

Natomiast w pozostałym zakresie oddalono powództwo na podstawie art. 226§1 i 2 kc oraz art. 405 k.c., uznając, że poniesione przez powódkę P. P. (2) nakłady nie były konieczne i nie stanowiły bezpodstawnego wzbogacenia małoletniego T. M., a P. P. (1) nie wydatkowała własnych środków pieniężnych na zakup samochodu marki K. (...).

O kosztach procesu w zakresie powództwa wzajemnego P. P. (2) orzeczono w punkcie VI. wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za radców prawnych oraz za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 oraz 1804 ze zm. w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu wzajemnego), uznał, że powódka wzajemna wygrała proces w 2,5 %, a pozwany wzajemnie w 97,5 %, natomiast powódka wzajemna poniosła koszty w wysokości 5.764 zł na co składają się: opłata sądowej od pozwu (1.336 zł), koszt zastępstwa procesowego (3.600 zł) wraz z należnym podatkiem VAT (828 zł), a pozwany wzajemnie poniósł koszty w wysokości 3.600 zł, na co składa się koszt zastępstwa procesowego. Różnica sumy poniesionych przez strony kosztów w stosunku do procentowej wygranej daje kwotę 3.366 zł zasądzoną na rzecz pozwanego wzajemnie.

Sąd przyznał również w punkcie VII. wyroku na rzecz adwokata S. S. wynagrodzenie w kwocie 9.631,26 zł ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni tytułem pomocy prawnej udzielonej pozwanej - powódce wzajemnej P. P. (1) z urzędu na podstawie § 2, i 8 pkt Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016 poz. 1714), biorąc pod uwagę stosunek, w jakim wygrała pozwana – powódka wzajemna P. P. (2) i kompensując należne, a nie zasądzone od strony przeciwnej, z uwagi na wynik sprawy, kwoty.